

[Merete Bjørn Hanssen.]

fremmest to ting, myndighedsalderen, hvor vi beklageligvis i dag må savne en endelig afklaring, og de skilsmissegeregler, som ægteskabslovgivningen indeholder. Jeg finder det principielt ønskeligt, ikke mindst under hensyn til den samfundsudvikling, der i stigende grad gør det almindeligt for begge parter økonomisk at bidrage til samlivet, at ægteskabsalder og myndighedsalder er sammenfaldende og helst for begge køn, sådan at ægteskabet kun indgås af fuldmyndige personer med fuld økonomisk råderet.

Hvad ægteskabsbetingelserne i øvrigt angår, finder jeg det beklageligt, at det har vist sig så kompliceret at gennemføre den af mig ønskede oplysningspligt om bortadopterede børn, der har bevaret arveret efter de biologiske forældre, men jeg håber, at betænkningens henstilling om en vejledning til parterne om de arveretlige problemer vil blive fulgt.

Vi bevarer nu den frie valgmulighed mellem borgerlig og kirkelig vielse. De ændringer, som udvalgsarbejdet har medført, sikrer en større ligestilling end hidtil mellem de forskellige trosretninger og bygger dermed videre på den ændring, justitsministeren har foreslået, hvorefter oplysningspligten om eventuelle børns trossæssige opdragelse bortfalder som en ægteskabsbetingelse. Det vil være ønskeligt, om udvalgets henstillinger både om, at borgerlig vielse kan ske uden for de kommunale kontortider, og om et ændret borgerligt vielsesritual vil blive fulgt.

Den mest skelsættende ændring, der nu gennemføres som resultat af dette revisionsarbejde af ægteskabsloven, findes i lovforslagets separations- og skilsmissekapitel § 37. Her indføres nu den ensidige skilsmisseret efter 3 års forløb. Sammenholdt med at separationstiden nu også nedsættes til 1 år, og at den ene ægtefælles ret til direkte skilsmisse på grund af den anden ægtefælles utroskab bevares, omend med en lille nordisk bremse, medfører dette betydelig lempet skilsmisseadgang, både når parterne er enige, og når de ikke er det.

På denne baggrund og som følge af beslutningen om det kommende kommissionsarbejde har det ikke vist sig muligt at samle enighed om mit forslag om en direkte skils-

misseedgang, når parterne er enige og der ikke er umyndige børn i ægteskabet. Forslaget, der var et forsøg på at skabe en mere neutral, direkte skilsmisseadgang ved siden af utroskaben, hvorom debatten jo bølger så livligt, vil forhåbentligt kunne indgå i kommissionens samlede overvejelser.

Utroskabsbestemmelsen har som sagt skabt megen debat. Et hovedargument for at bevare den har for mig imidlertid været, at den fremstår som lovens eneste alment tilgængelige direkte skilsmisseadgang. Dens udformning, at den sikrer den ægtefælle, som utroskaben er begået imod, en reaktionsret, pålægger begge parter et ansvar, den ene part for at udløse reaktionsretten, den anden for at gøre brug af den. Jeg deltagere gerne i advarsler mod hastige og uoverlagte reaktioner på dette område, men jeg finder ikke megen støtte i det foreliggende erfaringsmateriale for den tankegang, at en tvungen tænkepause i form af separation mærkbart vil kunne nedbringe antallet af skilsmisser her i landet. Det er nok også i debatten overset, at loven også uden den lille nordiske bremse, som nu tilføres utroskabsparagraffen, rummer den mulighed, at man selv vælger at reagere med et separations-fremfor med et skilsmissekrav, idet § 34, stk. 2, giver ret til separation, hvis der foreligger omstændigheder, som ville give den pågældende ret til at kræve skilsmisse. Det er nok værd at understrege denne bestemmelse.

Det ville være ønskeligt, om kommissionsarbejdet kunne bidrage til en bredere belysning af skilsmisseproblemerne her i landet. Vi kan alle nære et ønske om både for de voksne og navnlig for børnenes skyld at finde veje til at nedbringe antallet af skilsmisser, men jeg nærer megen skepsis over for formodninger om, at man blot ved at skærpe eller helt hindre adgangen til skilsmisse på grund af utroskab kan nedbringe det skilsmissetal, hvori utroskaben som årsag indgår med størst vægt.

Jeg har allerede understreget sammenhængen mellem ægteskabsalder og skilsmissetal og gør det igen. Hertil kommer de ændringer, som samfundsudviklingen med stigende styrke skaber, ikke mindst hvad angår kvindernes uddannelsesmæssige og økonomiske muligheder og de ændrede vil-